

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪЖИВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

Овај листъ излази Вторникомъ и Петкомъ. Цена му в годишња безъ заплата 14. цв. а полгод. 7 цв. — са заплата по' цв. на по' год. свупаѣ. Ко жели у Београду да му се носи кући а не у дућавъ или у канцеларию по' цв. на пола год.

П Е С М А

ОВОГОДИШНЪМЪ ПРОЛЕЉУ.

Ветаръ звижди, сунце с' криѣ,
Сва се пола беле.

Снегъ са свию страна вѣ,
Сви смрзнути веле:
„О пролеће наше мило,
Што си одоцнило!“

Топлота се разтопила —
А остали мрази.
Нигди нема зеленила,
Повели га мрази.
„О пролеће наше мило,
Ал' си одоцнило!“

Место лепе любичице,
Попаднула слѣна.
Место цвета, леденице
Висе свуда с' грана.
„О пролеће наше свето,
Мразомъ си отето!“

Мразъ несносанъ свуда влада,
И стеже све више.
Ал' с' пролећу свакиѣ нада,
И за њимъ уздише:
„О пролеће наше мило,
Ты ниси умрло!“

Цветъ кои е процватио,
Онъ подъ снегомъ вене!
Посеяно по њивама,
Трули свуда семе.
„О пролеће, чудне штете!
Што те сѣверъ смете.“

Тешко ономъ свакомъ цвету
Што процвати криѣ.
Нег' што сунце топлимъ зракомъ,
Започне да грѣ.
„О пролеће, ниси прошло,
Ал' ниси ни дошло.“

Старе овце и овнови
Лакше мразъ подносе.
Ал' яганѣци млади нови,
Немило се косе.
„О пролеће наше јадно,
Ама си намъ ладно.“

Свакиѣ бежи за журуну,
Да с' одъ зиме блажи.
Ер' топлоте изванъ себе,
Онъ бадава тражи.
„О пролеће наше ты си
Текъ у нашої мисли!“

Европе се клима меня,
И не на миру.
Кадъ кадъ иде Америки,
А кадъ кадъ Сибиру.
„О пролеће наше старо,
Ты намъ буди стално!“

Небойте се опетъ ће намъ,
Процватити цвеће.
Кураѣци намъ јоште нису
Повели пролеће,
„Свашта има свое време —
Цветъ е, плодъ па семе.“

Оно ће намъ опетъ доћи,
Опетъ радостъ дати.
Свега плода у ђсени,
Оно бы ће мати.
„Сво промрзне ако цвеће;
Мирођија неће.“

СТРАДАНИЈА ЕДНОГЪ МЛАДОЖЕНЪ.

Има несреће у свету, кое светъ држи да не несрећа, а несрећа е заиста; еръ я и данъ данашњи патимъ одъ нѣ, па ошу сѣ овомъ мојомъ приповедкомъ да друге подсетимъ нека се чуваю.

Мой е отацъ любіо науку, и зато ме е еднако у школу слао, говорећи, ми: „Максо, учи се добро, да будешъ доста паметанъ; еръ то ће те срећнимъ и богатимъ учинити!“ Идући у школу повтаравао самъ я те речіи пу-

темъ певајући; према е ово на неку заповестъ мириса-до, коју весела деца башъ тако радо неслушаю, опетъ ми се последнѣ речѣи здраво допадале, зашто е свако дете радо, да постане паметанъ, богатъ и срећанъ човекъ.

Съ многимъ зноемъ и тешкимъ трудомъ гутао самъ я читаве књиге речѣи и говора, и повраћао самъ њ на зактеванѣ само сакато и нагрђено; ерѣ у главу нѣ ми се никаква речъ хтела подкрати, почемъ я никаквѣи предметъ нисамъ разумевао, ако су ме и лупали. Съ овимъ моимъ изясненѣмъ неидемъ я на то, да покудимъ мога старогъ почитованогъ учителя, или да му се неблагода-ранѣ покажемъ; сачувай боже! сиромѣ човекъ; онѣ е съ насъ 100 ђавола велику муку имао, зато му е морао о-лакшавати посао еданѣ помоћникъ, коегъ смо се збогъ његовогъ начина предаваня яко бояли. У моѣ доба была е несрећа за ђаке, ерѣ ништа нису разумевали, што имѣ е предавано, него су за учителѣмъ као попагаи тако ду-го повтаравали, докѣ нису на паметъ научили; а да разу-меду штогодѣ, тако су се мало бринули као и папагаи. Како е данасъ срећна школска младежъ, којою се само у сматраню и толкованю разумително предае, и коя нема нужду, да много на паметъ учи! —

Я самъ се морао у школи добро држати; ербо су доцнѣ о мени говорили: „Г. Макса човекъ е вештѣ и па-метанѣ, онѣ е среднѣ или скоро савѣ ученѣ; али — не-може се употребити — онѣ незна, да се съ людма обхо-ди, онѣ незна кудѣ треба да метне руке, и ноге, њгова крута поклоненя, њгови изабрани говори тераю човека на смей. У осталомѣ е добарѣ и поштенѣ човекъ.“

Тако су о мени говорили и я увидимъ, шта ми е фа-лило: моѣ возпитанѣ беше пренебрегнуто. Быо самъ тру-долюбивѣ, учтивѣ, поштенѣ и скроманѣ; али у моимъ а-льбинама нескладанѣ, стидљивѣ и плашљивѣ у момѣ по-веденю, бежао самъ, кадѣ су страни людѣи долазили, бояо самъ се свакогъ дружба, особито великогъ, ерѣ нисамъ знао, да л' јоштѣ што друго треба човекъ да чи-ни, ил' само да седи, ћути и другогъ нетрепѣчки гледа; па ако ме каква лепа разговорна женска при улазку у собу сретне и учтиво говорити почне, мени запламти о-бразѣ, изгубимъ свѣсть, па нити шта чуемъ, нити шта ви-димъ. Бзыкѣ ми онеми; усилявамъ се съ целомъ сна-гомъ, да у момѣ крвавомъ недоумѣнню што проговоримъ, као да дижемъ каменѣ одѣ сто ока, и едѣа изустимъ: „до-бро вече!“ место добро утро. Кадѣ ме е задркивала ясно китотајући се мојою сакаленя достойной неумѣтности, настави, онда да могу, одѣ стѣда бы у землю пропао, и тако стаю самъ на едномъ месту као укопанѣ, докѣ у ме-ни едно чувство за другимъ нѣ почело радити.

Накратко, я самъ морао често горко осећати, да су учтивость и углађенѣ нрави тако за животѣ и живота срећу нужна, као свакидашнѣи лебацѣ и чаша вина.

Судбина е хтела, да мою дрвену наравѣ позлати, и одѣ очю света сакрѣе, зато пошаль смртѣ мојою богатою теткѣ, кадѣ е мени управо 30 година было. Я самъ быо њнѣ единнѣи наследникѣ, и съ новцима постанемъ мало слободнѣи; ерѣ людѣи, кои су ме донде десетѣ пута у ед-номъ минуто Г. Рапоня звали, садѣ су само просто Г. Максо говорили, съ чимъ су ми дали познати, да су пов-ци рапавость угладили.

Мой стрицѣ, кой се садѣ о мени яко бринуо, захте да ме ожени съ едномъ девојкомъ, коя е была лепа, по-штена, учтива и добра кућевница. Господична Ружица здраво ми се допадне, нужно е было да е изѣ ближе

познамъ и зато учини наредбу мой стрицѣ и позове насѣ обоѣ на ручакѣ.

„Ахѣ, велико дружтво!“ рекавши узданемъ. Али шта неће човекѣ за любовь едне лепе девојке учинити!

Моѣ беле панталоне стајале су на мени право као два стуба, яко затегнуте; рукави одѣ могъ капута покривали су ми руке чакѣ до прстѣю, кои су право висили у бе-лимъ рукавицама. Моя коса капала е скоро одѣ мири-савогъ зейтина; ерѣ ми е глава тако изгледала, као да е скоро изѣ ћупа са зейтиномъ извучена. На прсима пра-виле су парадѣ велике шепутле, коѣ су се часѣ лево, часѣ десно двизале, како самъ се кадѣ окретао. Я самъ ово люлянѣ са задовољствомъ гледао, и упражня-вао самъ се предѣ огледаломъ, у свакоякомъ движеню тѣла, само да шепутле до лепогъ таласаня доведемъ. Накратко, гледао самъ у себе са особитимъ задовољ-ствомъ, као у красногъ младоженю.

Сатѣ покаже подне, а я почнемъ страовати; ерѣ ми е пало на паметѣ велико дружтво. Поћемъ, целогъ пу-та стане ми срце тако яко куцати, као да су ми груди нека ковачница. Предѣ кућомъ отежаю ми ноге као о-лово, и едѣа самъ се могао мицати. „Само да нѣ велико дружтво“, рекнемъ, и узданемъ.

На вратима станемъ и опетѣ се наместимъ, съ ед-номъ рукомъ уватимъ браву а съ другомъ куцнемъ по-лагано, и кадѣ самъ се сагнуо да чуемъ „слободно“, пре-вѣе се моя нога и лупимъ коленомъ о врата. Наћемъ се у чуду и хтеднемъ да ову несмотреность брзо поправимъ и зато отворимъ одѣа врата, нечекајући да ми кажу из-нутра „слободно.“ На срећу быо е самъ стрицѣ мой у соби, кой разрогачи очи, да види, ко се тако помамю. „А, што тако доцканѣ, Максо?“ рекне ми умиљато. Учи-ню самъ до двадесетѣ сугреба немогући ништа за моѣ извиненѣ казати; ерѣ я самъ само на оно проклето вели-ко дружтво мислю. Мой е стрицѣ башъ онда свршю не-кѣи рачунѣ и обзирао се да наће песконицу; я пунѣ у-служности притрчимъ, оћу да га предваримъ, сцепамъ и проспемъ дивитѣ съ мастиломъ на чистѣи рачунѣ. Стра-шно поплашенѣ — ерѣ самъ мислю, да ће се небо на-дамномъ невештимъ сурвати — докопамъ изѣ цепа мою финѣу белу мараму и почнемъ брисати мастило съ ра-чуна.

„Шта радишѣ Максо?“ повиче стрицѣ смеюћи се и гурне ме натрагѣ, недавши ми да бришемъ. Затимъ ме узме за руку и одведе ме у трапезарию. Али Боже мой! на левой ногавици мои бели панталона опазимъ я на пу-ту у трапезарию едну флеку одѣ мастила као талирѣ ве-лику! „Шта ће, помислимъ у себи,“ велико дружтво ка-зати, кадѣ ме овако нагрђена види!“ Стрицѣ отвори врата а я као ярацѣ скочимъ у собу, сакривајући леву но-гу иза десне, да бы тако несрећну флеку покрю, станемъ у наоколо поклоне правити одѣ едне госпе до друге и то съ найвећомъ брзиномъ, притомъ сагибао самъ главу яко къ земљи, да видимъ онажали се она црна флека. У томъ брзомъ окретаню непримѣтимъ, да е куварица едну паштету у собу донела, него е съ еднимъ поклономъ та-ко яко гурнемъ, да е паштету на земљу испустила. Я ни-ти шта видимъ, нити чуемъ, већ скачемъ съ моимъ по-клонима напредѣ и натрагѣ, згазимъ са уфлеканомъ но-гомъ на дебелу мекану и клязаву паштету, посрнемъ я да небы коливо самъ дугѣ на патосѣ люснуо, хтеднемъ да се за едну столицу задржимъ, на кою се у онай ма ед-на лепа девојка пригнула, да се посади; ова столица јоштѣ за едно магновенѣ празна учини ми се да ме неће

моћи задржати и зато дочепамъ се и друге, на којој е нека постара госпа седла, и повучемъ е заедно съ госпомъ доле. Мы три лица котрлясмо се са свимъ непристойно едно преко другога.

Сви подигну страшну дреку, и я, поплашенъ, дречао самъ съ њима заедно, докъ су се столице уклониле и женске се подигле. Али изъ новогъ стра, и срамоте, останемъ я на патосу лежати као укоченъ; еръ оно младо девојче, кое се у ономъ чудноватомъ магновениу хтело на празну столицу посадити, беше моя Ружица! —

Стриць ми и у овой забуни помогне, и начини одъ целе ствари само едну шалу; а я се ставимъ кодъ фуруне, гледајући крадомъ на развалине паштете, која е овой целой несрећи узрокъ была.

Поседаю за асталъ, а стриць ми начини место до Ружице. „Е“, помислимъ у себи, „садь се валя добро узети на умъ, и ову несрећу загладити.“ Изъ учтивости наспе Ружица чорбу найпре мени у таньиръ; но я то нисамъ хтео допустити, и тако почну опеть комплименти; напредъ самъ видио, да ће безбожни комплименти опеть какву несрећу довући. Да бы посао у кратко свршио, туримъ одъ себе брзо и снажно подпешеный ми таньиръ, гледајући јой при томъ умилято у очи, и где чуда! врела чорба проспе се на њѣну лепу альину. — Кадь я то опазимъ, тргнемъ таньиръ са осталомъ чорбомъ къ себи и изручимъ другу половину чорбе на мое панталоне. И садь јоштъ као старомъ младоженъи почне ми крвь врати, кадь помислимъ на овай несрећный догађай.

Ружица се дигне са астала, да се преобуче; я метнемъ пешкирь преко поливени панталона и да небы и мое шепутле подобну несрећу искусиле, узнемъ еданъ край одъ асталногъ чаршава и вежемъ га за дугме мога капута у место пешкира.

Ружица се врати и примѣтимъ да се смеши; то ме е тѣшило, што нисамъ сву чорбу на ню изручио; яко одъ стида озновѣнъ, почнемъ брисати марамомъ съ чеда и лица зной. Садь удари цело велико друство у смей, неиззидмајући ни мою Ружицу. Текъ после видимъ да самъ се убрисао съ мојомъ беломъ марамомъ која е сва пуна мастила была, и морао самъ изгледати као шареный арапинъ. —

Попашенъ скочимъ одъ астала и поитамъ у куйну да се оперемъ. Али као некимъ волшебствомъ, полете за мноми, таньири, чаше, стакла ножеви сланици и проча и заузму своя положеня око мене и предамноми; еръ самъ край асталногъ чаршава тако яко за мое дугме утврдио, да самъ у итости чаршавъ са собомъ повукао. Гости су седели као окаменѣни, и како су зинули тако су остали гледајући како добра ела и скупо вино на еданъ путь съ астала одлећу, а они се јоштъ нису ни наели ни напили. Мой стриць стане обѣма ногама на чаршавъ, одъ чега се мое дугме одкъне. Садь самъ быо као изгубљѣнъ морао самъ красно изгледати съ моимъ шаренимъ арапскимъ лицемъ; ту нѣ више было стаяня за мене, я нисамъ мислио више на правъ, него потрчимъ гологлавъ на вратъ наносъ преко басамака, доле у авлию. У авлин забавляо се еданъ великій яраць са домаћимъ магарцемъ. Овай се хитао стражњимъ ногама, кадь се годъ яраць на нѣга съ оборенимъ роговима устремлявао, я юришимъ, да међу њи прођемъ, кадь у исто време хити се магарца стражњимъ ногама, мислећи яраць оће да га гурне, и место яраца погоди мене несрећногъ бегунца у ребра и кадь е хтео ноге доле спустити, застави му се на велику мою беду и неволю една нога у цѣпу мога капута

продере поставу, и тако я као у клопку уваћенъ морао стати. Кадь яраць опазн, да е магарцаъ стао и да се више нехита, окуражи се, ступи напредъ, исправи се и гурне место магарца мене. Я бы као несрећный младоженя морао одъ овогъ яраца погинути, да нѣ сострадательна слушкinya съ едномъ батиномъ у помоћ дотрчала, яраца отерала и магарећу ногу изъ могъ цѣпа извукла.

Я самъ при овой жалостной комедии имао доста времена, да бацимъ еданъ погледъ на пендеръ трапезаріе. Видимъ, и то ме са свимъ порази, цело велико друство, гди гледа мою несрећу, и изъ свега се грла смее; што ме е найвише жао и моя се лепа Ружица съ њима у друству смеяла! —

Ослобоћенъ одъ оба она звера, поитамъ съ обореномъ главомъ мојой куйни, юрнемъ у собу, затворимъ врата, спустимъ фиранге стропоштамъ се на креветъ и почнемъ горко плакати, проклинаяћи мою судбину.

Четири целе неделѣ преживимъ у соби са спуштенимъ фирангама; и текъ после тога станемъ се куражити и усудимъ се кадь е была месечина на полъ изићи и шетати се. Напоследку поћемъ путовати, да углаћене нраву научимъ, и изъ уста варошана изићемъ. Одъ то доба нѣ ми никадъ падала на память женидба, а и никадъ нисамъ помислио на велика друства безъ стра.

Садь самъ младоженя одъ 52 године, и јоштъ немамъ изгледа, да ћу се моћи оженити. Моя исторія ако неможе гдикомъ младомъ човеку за примеръ, служити, а она га баръ може опоменути.

ЗИМА У РУСИИ.

Како настане у Русији најяча зима, таки престане и свакій ветаръ; добротворна уредба природе, еръ најмањий ветрићъ при тако строгой зими сече лице као ножемъ. Одъ посла по полю престае и отврдулый земледѣлаць. Свакій селякъ преправи огрева, за 6 неделя најстрожіе зиме пендере и пукотине врата запуши брижльиво и прекуе озго чою. Театри и велике цркве затворе се, само околостоеће манѣ дрвене цркве отвараю се и грею се. На пјацама, гди се найнужднія препитанія продаю, гору велике ватре за греянѣ.

Кадь е яка зима, може се видити на све четири стране дуплы пендера ледъ съ читавогъ палца дебео. Кадь се врата на неко магновѣнъ отворе, юрне съ поля густъ бео облакъ, кой улазећегъ са свимъ сакріе, докле се као влажна магла на патосъ неспусти.

На сокаку иду людій са свимъ умотани у кожне зимнѣ альине; стари люди и деца несмеду нипошто на сокакъ изићи. Кадь говоре излеће имъ при свакој речи густа магла изъ уста. Примѣтбе вредно е, да при строгой зими сви предмети тако изгледаю, као да се недаю крозь прозрачно тѣло гледати, и люди на 20. корачій далеко чине се као да су у густой магли умотани, премда е зими и магла, као и ветаръ редка. Покрай тога и сунце има яко црвену бою, кое и у подне јоштъ са свимъ ниско стои. Избациваня коньска добиваю у паданю свуда около ледъ и кадь се са свимъ смрзну, раздаю се съ некомъ пучнявомъ. И снегъ е тако бео, да најболѣ око нѣ у стаию гледати за неколико магновена површину нѣгову сунцемъ осветљну, безъ да великій боль неосети. Ледъ одъ фата дебео тако е прозрачанъ и чистъ, да се на дну сламка видити може. Зимнѣ ноћи збогъ белоће снега тако су ясне као данъ. Одъ сви снега врећаю очи яко, па зато и

сами селяци посе обоядисане наочаре, и при свој овој предосторожности обична е стварь, да людій радне класе, кадъ остаре, ослепе, као годъ што у старости овде кодъ насъ остаю безъ зуба. Али и то много приноси къ изгубаеню вида, што се сузе, кое ладноћа на очи натеруе смрзаваю. У томъ случаю улазе у најближу кућу и у соби близу врата стоје дотле, докле се сузе не одкраве. Оваке посѣте биваю више пута обданъ, и никомъ и непада на паметъ, да се збогъ тога люти. Јошть е обичнѣя стварь да се носъ смрзне, ако нѣ когодъ упознатъ съ чувствомъ, при такомъ случаю. Али ко насъ првѣ сретне, познае одма по плаветникастой бои, и онда смо уверени, да ће намъ у пролазку любовно рећи: „Братушко, вашъ носъ!“ При овакимъ случаима ништа друго нетреба чинити, него узети едну шаку снега и носъ добро истрљати. Кадъ се овакова помоћ учини нешкоди смрзаванъ носа и очю, но кадъ се то изостави, онда се текъ рђава слѣдства показую. Зато се могу наћи у Русіи немало людій, кои су губиткомъ носа страшно нагрђени.

И опетъ се у Русіи зими највише путуе, и то и дано и ноћу, еръ су путови лети са свимъ рђави. Съ добромъ рогожиномъ начини селякъ малу собицу одъ своје саоница, и у томъ маломъ простору увіе се съ кожномъ альиномъ, па седи и при највећој зими са свимъ угодно и спокойно.

Чудновато е, да у Русіи бива яча зима къ востоку, него къ сѣверу. Петербургъ лежи 5 степени сѣвернѣ, него Казанъ и опетъ е зима у Петербургу много блажѣ, него у Казану, гди текъ око конца мая обрабитаваю поля. А јошть у источнѣмъ предѣлима бива све то већа зима. Охоцкъ лежи съ Петербургомъ скоро на равномъ степену сѣверно, али и самъ Русь грози се одъ страшне зиме у Охоцку; руски чиновници добиваю тамо већѣ плату и дозволенъ, да се после 3 године опетъ могу повратити. Само име Камчатка мрзне човѣка и производи грозу, па опетъ тамошнѣ петропавловско пристаниште не лежи сѣвернѣ, него Дрезда, Амстердамъ и Лондонъ. Узрокъ велике зиме у средној Ази лежи у великомъ удалѣнју одъ мора, затимъ у соляной земљи, гди былъ слабо расти; но најглавнѣ е узрокъ узвишенъ земљъ одъ запада къ востоку.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Изъ Берлина: едне берлинске новине причаю слѣдуюћу препредену шпекулацию, кою су арендатори играња у Хомбургу Браћа Бланки начинили. Кажу, да су они чувеномъ франц. писателю Александру Дими 75.000 фр. понудили, само да напише еданъ романъ у еданаѣсть части, кой ће о Хомбургу приповедати и кой да се чрезъ три године свагда у пролеће печата, како бы странцы овомъ новосћу намамљени за време купаня у Хомбургъ дошли. Дима е приміо понуду, и осимъ речены 75.000 фр. начиніо е уговоръ съ нѣговимъ издателѣмъ, да му плати 200.000 франкѣй.

— Бечке новине являю да ће рускѣ царь Никола доћи 15. Мая у Франкфуртъ, гди се такође већъ почео спремати квартиръ за нѣга.

— Са Францускогъ конзулата у Триесту ови су дана, са грба изрисане речи: „Слобода, еднакостъ и братство“, и место тога метутъ е новъ грбъ са царскимъ орломъ.

— У Бечу већъ се кую нови цванцигерѣ и галѣри са образомъ младогъ цара Франца, и ови ће дана почети се и дукати ковати.

— Еданъ землѣдѣлаць изъ Канъиже представіо е писмено друштву землѣдѣлѣя, да е дуговременимъ искуствомъ пронашао средство противу кромпирне болести, и иштѣ 10 хил. фор. па да каже.

— Изъ Лондона: На питанъ едно Лорда Бомонта, шта ће се радити съ бегунцима, одговоріо е Графъ Малмесбури, да ће сви бегунци енглезко гостолубіе уживати донде, докле своимъ поведеніемъ не заслужи да га изгубе.

— Изъ Загреба: у Пенцани дођу око 1 сатъ ноћи айдуци и продру у кућу некогъ Жарковића, разцепе нѣговој матери главу, пресеку нѣговој жени грлянь, ране и кѣрѣ и утеку са 500 фор. у цванцикама.

— Изъ Париза: Француска журналистика изгубила е много съ новимъ станѣмъ стварѣй. Велике новине ове главне вароши изгубиле су пету часть нѣиови пренумеранта. Само Журналъ де Деба задржао е старѣ брой пренумеранта т. е. 14.000 конституціонель има 28.000 Сѣжль 23.000. Преса 16.000. Пей 12—13.000. Естафетъ 12.000. Асамбле Національ 9.000. Уніонъ 5.000.

— Изъ Штутгарта 4. Апр. п. р. овдашнѣй е дворъ врло сѣино дочекао оба велика княза Русіе. Одма после представленія, посѣтила су оба принца све чланове кралѣвске фамиліе. Данасъ е у двору даванъ ручакъ за 60 лица, коіомъ приликомъ буду представљени високимъ гостима сви министри и генерали.

— Изъ Темишвара: Едно друштво, кое е пре неколико година најпре дало повода, да се овде гвоздени путови праве, и кое се съ првимъ пословима тога предузећа занимало, држало е после дужегъ одмора опетъ засѣданіе, у комъ е решило, да се министерству трговине молба оправи, како бы се грађевина гвозденогъ пута својски предузела. Гвоздени путови преко Темишвара за юговосточну часть Аустріе бы ће одъ велике важности.

— Изъ Париза: Циркуларъ министра просвете довео е у велику забуну браде яеногъ обичаваня. Пуштаниѣ целе браде, о коіој се мисли, да у свомъ густипу, соціалне идее подранов, забранѣно е; исто тако ни брковѣ нетрпе; и тако названа царска или кралѣвска брада збогъ непостоянны мнѣнѣя својѣ прогонѣна е. Само се трпи јошть бакенбартъ, еръ држе, да се онъ са свима формамъ правленія слаже.

— Изъ Париза: Говорило се најпре, да се президентъ разболео, али садъ опровргаваю новине тай гласъ и веле, да е мало одъ многогъ послова утрућенъ, ослабіо, али никако нѣ пао у озбилну болестъ.

— Новине „Kreuzzeitung“ и берлинске „Nationalzeitung“ забранѣне су у Француској.

— Изъ Фиуме: У години 1851. дошло су овде 7.177 лађѣй съ теретомъ одъ 2,281.960. центѣй, а отишло су 7.284 са теретомъ одъ 2,417.960 центѣй.